

Tema današnjeg susreta su Opomene sv. Franje, konkretno prve tri opomene. No, prije nego što krenemo sa obradom samih opomena prvo trebamo upoznati duh u kojim su one napisane, zašto ih je Franjo uopće napisao. Zašto baš opomene, koji je smisao opomena?

S opomenama se susrećemo cijeli život. Još kao djecu roditelji su nas opominjali da se lijepo ponašamo, da ne stavljamo svašta u usta, da se ne vučemo po podu, da ne trčimo za vrijeme mise, da se najedemo doma prije nego idemo u goste,... Kasnije, kad smo bili školarci da učimo, da napišemo zadaću, da pročitamo lektiru. Oni koji su još i studirali su to još duže slušali. Kasnije tu ulogu preuzme djevojka, pa žena. Za dalje još ne znam no opomene nas prate cijeli život. I niti jedna nije zato što nam ta osoba želi nešto loše, nego dobro. Opomena je čin ljubavi. Briga za bližnjeg.

I sam Isus je došao nas opomenuti i odvratiti od grijeha. Došao je da nas spasi!

U govoru na gori prvo nas poučava:

„Blago siromasima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko!

Blago ožalošćenima: oni će se utješiti!

Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju!

Blago gladnima i žednima pravednosti, oni će se nasititi!

Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe!

Blago čistima srcem: oni će Boga gledati!

Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!

Blago progonjenima zbog pravednosti: njihovo je kraljevstvo nebesko!“

A nakon blaženstava slijedi niz opomena, odnosno upozorenja ili savjeta za život:

„Vi ste sol zemlje. Ali ako sol obljutavi, čime će se ona soliti?“

„Čuli ste da je rečeno: Oko za oko, zub za zub. A ja vam kažem: Naprotiv, pljusne li vas tko po desnom obrazu, okreni mu i drugi.“

„Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone.“

„Kad daješ milostinju, neka ti ljevica ne zna što čini desnica.“

„Ne sudite da ne budete suđeni.“

„Sve što želite da ljudi vama čine, činite i vi njima.“

I sada pitanje glasi: Da li želite da vas brat ili sestra opomene ako skrenete s puta za raj?

Ja želim.

Mi smo ovdje svi braća i sestre, je li tako?!

U knjizi Postanka Kajin pita Jahvu: *„Zar sam ja čuvar brata svoga?“*

A u Evandjelju po Mateju nalazimo odlomak o bratskoj opomeni koji počinje ovako: *„Pogriješi li brat tvoj, idi i prekori ga nasamo. Ako te poslušša, stekao si brata.“*

„Pogriješi li brat tvoj, idi i prekori ga nasamo.“ Znači to mi je brat, i ako pogriješi trebam ga opomenuti, nasamo kako ga ne bi ponizio pred drugom braćom. Jer to onda nije bratska opomena iz ljubavi.

„Ako te poslušaj, stekao si brata.“ Smisao opomene nije u njezinom uspjehu. Nego u iskazivanju ljubavi. Naše poslanje, poslanje Crkve je pomoći bližnjemu za njegovo spasenje, povesti svakoga prema obraćenju. I to je smisao opomene, a to je opet zbog ljubavi prema bližnjem. „Ljubi svoga bližnjega kao sebe sama“. I za Franju najvažnija je Ljubav, ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Dok je Franjo molio papu da odobri potpuni oprost u Porcijunkuli, želja mu je bila da sve ljude privede k Bogu, da se svi spase o posljednji dan.

Zanimljivo je pogledati i gdje se odlomak o bratskoj opomeni nalazi u Evanđelju. Ovom odlomku prethodi prisposoba o izgubljenoj ovci.

"Što vam se čini? Ako neki čovjek imadne sto ovaca i jedna od njih zaluta, neće li on ostaviti onih devedeset i devet u gorama i poći u potragu za zalutalom? Posreći li mu se te je nađe, zaista, kažem vam, raduje se zbog nje više nego zbog onih devedeset i devet koje nisu zalutale. Tako ni Otac vaš, koji je na nebesima, neće da propadne ni jedan od ovih malenih."

A poslije je Petrov upit o oprost.

"Gospodine, koliko puta da oprostim bratu svomu ako se ogriješi o mene? Do sedam puta?" Kaže mu Isus: *"Ne kažem ti do sedam puta, nego do sedamdeset puta sedam."*

Opomena povezuje i povratak na pravi put i oprost.

Što ako ne opomenemo brata, ako odustanemo od opomene? Jer nam je neugodno, jer ne želimo narušiti mir, jer se bojimo otpora?

To znači da odustajemo od svog brata, svoje sestre. No, ne odustajemo samo od njega, nego odustajemo i od samih sebe. Odustajemo od ljubavi. A smisao opomene je i da imamo hrabrosti čuti i prihvatiti opomenu. Da prihvatimo njihovu brigu, njihovu ljubav.

To nas itekako upozorava prorok Ezekijel koji je živio i djelovao u Babilonskom progonstvu. I iako su Židovi tamo prilično dobro živjeli, teško su podnosili progonstvo. Ezekijel je tješio i hrabrio svoj narod. Piše, točnije prenosi narodu riječ Božju: „*Tebe sam, sine čovječji, postavio za stražara domu Izraelovu: kad čuješ riječ iz mojih usta, opomeni ih u moje ime.*“ Prorok je po nadahnuću Duha Božjega kod patničkog naroda počeo razvijati svijest kako je svatko pred Bogom odgovoran ne samo za sebe već i za svoga bližnjega. Zato je poticao da jedni druge ne propuštaju upozoriti na ustrajnost u vjeri svojih pradjedova. Trudio se probuditi u njima svijest suodgovornosti, jednih za druge. Bog (ga) opominje: „*Reknem li bezbožniku: 'Bezbožniče, umrijet ćeš!' – a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se vrati od svojega zloga puta, bezbožnik će umrijeti zbog svojih grijeha, ali krv njegovu tražit ću iz tvoje ruke.*“ Dakle, Bog krivi bezbožnika, ali i onoga koji bezbožnika nije opomenuo da se odvrati od grijeha. Ezekiel ih često hrabri riječima: „*Bog ne želi smrt grešnika, već da se (on) obrati i živi.*“ Ne smijemo propustiti opomenuti brata ili sestru jer je to za njihovo spasenje.

A kakva bi bratska opomena trebala biti? Trebala bi biti izrečena u ljubavi. Opomenom ne želimo povrijediti onog kojeg opominjemo. Želimo mu dobro, želimo mu pomoći da bude ono što jest na najbolji mogući način. A kako izreći opomenu u ljubavi? Pa kakva je ljubav?

*„Ljubav je velikodušna,
dobrostiva je ljubav,
ne zavidi,
ljubav se ne hvasta,
ne nadima se;
nije nepristojna,
ne traži svoje,
nije razdražljiva,
ne pamti zlo;
ne raduje se nepravdi,
a raduje se istini;
sve pokriva,
sve vjeruje,
svemu se nada,
sve podnosi.
Ljubav nikad ne prestaje.“*

Kada opominjemo, trebamo biti takvi. Stavite svoje ime u tekst umjesto riječi ljubav. Takvi trebate biti kad opominjete. I brat vaš, sestra vaša znati će da opominjete iz ljubavi.

Pavao je poslanice pisao kao opomene prvim zajednicama kad bi čuo za kakve nemire, te se one prepune opomena. Ovdje je samo jedna iz poslanice Herbejima:

„Pazimo jedni na druge da se potičemo na ljubav i dobra djela“.